

JOŽE POGAČNIK

NA TEMNIH PRELAZIH

Ljudje,
za besedici dve
na potih vrvečih se oddehnimo,
vrnimo se vase, poglejmo v srcé —
za zdravje naj bo:
Kako živimo?

V strahove še vérujemo
in imamo velike oči.

Naše razrite ceste so same kotanje,
vsaka voznja po njih nas zamolklo boli.
Kakor priklenjeni smo. In vozniku krmilo
se samo iz rok otopelih je izvilo.
Vlakov sprevodniki
so le še kot blodne postave iz sanje.
Kam vozijo vlaki?
Odgovora ni.

Družinski oče zvečer
zapira ograjo za vrtom in dver —
in vendar vso noč se jim zdi,
da nekdo pred vrati mrko stoji.

Ali se jutri to vreme moreče
sprevrže nad nami v čisteči vihar?
Ali segnijemo vsi kot gluh cvet,
ki niti živali na paši ni mar?

V brzih vozovih starci sedimo molčé —
kaj naj bi umirajoči jetniki počeli?
Zadnja in najcenejša modrost je še moten nasmeh,
vanj še najbolje poslednje skrivnosti smo ujeli.

A tam na samotnem in tihem otoku
neki neznanci molitve golčé —
ti pusti in zaničevani menihi
morda pa res nas vse skup preživé...